

TARİH: 29.06.2018

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

... وَلَا تَنَابَرُوا بِالْأَلْقَابِ بِئْسَ الْإِسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ

وَمَنْ لَمْ يَتُبْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ.

وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّكُمْ تُدْعَوْنَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِأَسْمَائِكُمْ وَأَسْمَاءِ آبَائِكُمْ فَأَحْسِنُوا أَسْمَاءَكُمْ.

EVLADIN ANNE-BABA ÜZERİNDEKİ HAKLARINDAN BİRİ: GÜZEL İSİM

Cumanız Mübarek Olsun Aziz Kardeşlerim!

Peygamber Efendimiz (s.a.s) hayatın her aşamasında İslami değerlerin gözetilmesine önem verirdi. Zira o, bizlere kulluk şuurunu, nezaket ve zerafeti öğretmek üzere gönderilen bir Peygamberdi. Onun, hayatın her anını anlamlı kılmaya yönelik bu hassasiyeti, bir bebeğe isim koymada dahi kendini gösterirdi. Öyle ki iki güzide torununa güzel, zarif ve iyi anlamlarına gelen Hasan ve Hüseyin isimlerini vermişti. Bunu yaparken onları önce şefkatle kucaklayıp bağrına basmıştı. Ardından da sağ kulaklarına ezan, sol kulaklarına kâmet okumuştur. Hayırlı ve bereketli bir ömür geçirmeleri için minik yavrulara dua etmişti.¹

Kardeşlerim!

Peygamberimiz (s.a.s) okuduğu bu ezan ve kâmetle aslında bebeğin kulağına yaratılış gayesini fısıldıyordu. Ona iman ve İslam'ı, hâsılı tevhide telkin ediyordu. Ömrü boyunca sadece Allah'a kul olması gerektiğini öğretiyordu. Allah Resulü (s.a.s) verdiği güzel ve anlamlı isimle de çocuğa bir istikamet çiziyordu. Hayatı boyunca hayrın ve iyiliğin hizmetkârı olmasını öğütüyordu.

Aziz Müminler!

Kur'an'ın ifadesiyle çocuklarımız, gözlerimizin nurudur. Kalplerimizin sürûrudur. Yüce Rabbimizin bizlere birer lütfu ve emanetidir. Kız ya da erkek fark etmez, dünyaya gelen her bebek özeldir, değerlidir. Allah onu yeryüzünün en şerefli varlığı, halifesi olarak yaratmış ve biz yetişkinlere emanet etmiştir. Salih bir kul, iyi bir insan olması için emek vereceğimiz bu yavru, kendine yakışır bir karşılamayı hak eder. Bu karşılamanın ilk adımlarından biri ona güzel bir isim vermektir.

Kardeşlerim!

Çocuk, anne kucağında dünya nimetlerini tatmaya başladığı gibi, adıyla da ebedi âleme

kadar uzanacak bir kimliğe kavuşur. Peygamber Efendimiz (s.a.s) şöyle buyurmuştur. “Siz kıyamet gününde kendi isimleriniz ve babalarınızın isimleriyle çağırılacaksınız. Öyleyse çocuklarınıza güzel isimler koyunuz.”²

Bu hadis-i şerif bizlere öğretmektedir ki, insan telaffuzu da anlamı da güzel olan isimlere layıktır. İnsanın bedeni, izzet ve onuru saygın olduğu gibi onun kimliğini ifade eden ismi de saygındır, hürmeti hak eder. İnsana ömrü boyunca hoşlanmayacağı bir isim vermek şöyle dursun onu kötü lakapla bir defa dahi olsun çağırmak dinimizce yasaklanmıştır. Yüce Rabbimiz “Birbirinizi kötü lakaplarla çağırmayın”³ buyurarak bizleri bu konuda uyarmıştır.

Muhterem Müslümanlar!

İsim bir inancın, bir medeniyetin, bir kültürün yansımasıdır. Kaynağını din-i mübin-i İslam'dan alan medeniyetimizin isme verdiği önem hepimizin malumudur. Geçmişten günümüze milletimiz, evlatlarına başta Peygamberimiz olmak üzere tarihimizde iz bırakan nice büyüklerimizin ismini vermeyi onur vesilesi saymıştır.

Geleneğimizde isim her şeyden önce kişiye insan olarak değerini, varlığının anlamını ve medeniyetini hatırlatan bir unsurdur. İsimde asıl olan sadece kulağa hoş gelmesi değildir. Bununla birlikte sahibini ahlaki olgunluğa, yüce bir karaktere ulaştıran bir mana taşımasıdır. Bu doğrultuda Peygamber Efendimiz, İslam inancıyla bağdaşmayan, insan şerefine yakışmayan, şiddet ve nefret içeren isimleri değiştirmiştir.

Kardeşlerim!

Çocuklarınıza Müslüman olduklarını her daim hatırlatacak, dini ve milli değerlerimize uygun, anlamlı isimler verelim. Onların beslenme ve eğitimlerinden sorumlu olduğumuz gibi güzel isimlere sahip olmalarından da sorumlu olduğumuzu aklımızdan çıkarmayalım. İnancımıza ve kültürümüze uymayan isimlerin yavrularımızın değer dünyalarını tahrip edeceğini unutmayalım. Evlatlarımıza verdiğimiz isimler, onlara ahlak, edep, şuur ve ideal aşılansın, bir pusula gibi ömürleri boyunca iyiliğe, güzelliğe, hayra davet etsin.

¹ Buhârî, Menâkıbü'l-ensâr, 45; Edeb, 109; Edebü'l-müfred, 286.

² Ebû Dâvûd, Edeb, 61.

³ Hucurât 49/11.